

RAY BRADBURY

**ZLATÁ JABLKA
SLUNEČNÍ**

Zlatá jablka sluneční

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Ray Bradbury
Zlatá jablka sluneční
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

RAY BRADBURY

**ZLATÁ JABLKA
SLUNEČNÍ**

Copyright © 1953, renewed 1981 by Ray Bradbury

Translation © Petr Eliáš, 2024

Epilogue © Ivan Adamovič, 2024

Cover Illustration and Graphic Design © Milan Malík, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7662-741-3 (1. zveřejnění, 2024)

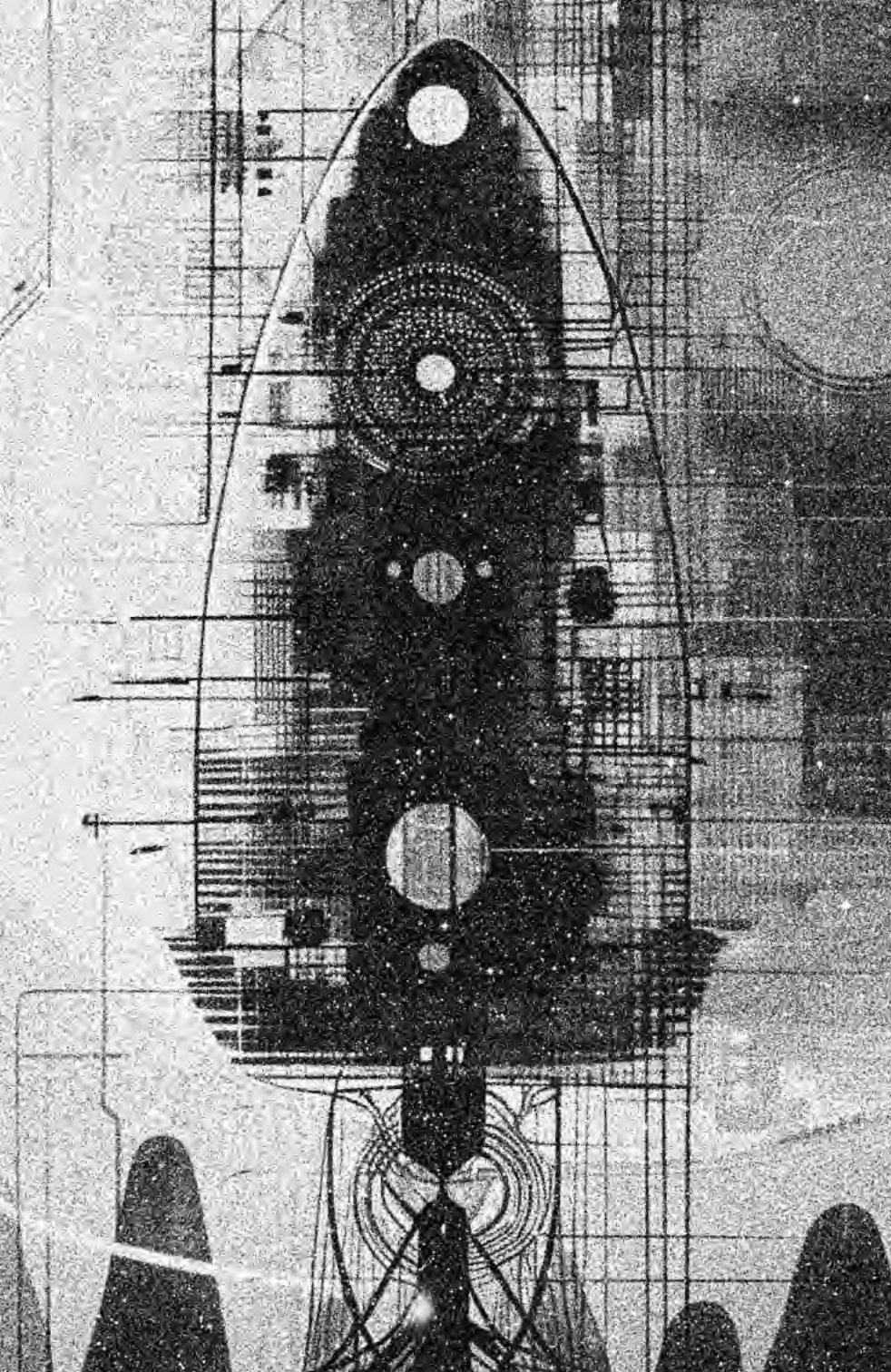
ISBN e-knihy 978-80-7662-742-0 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7662-743-7 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7662-744-4 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

*Tahle knížka je s láskou věnována Nevě,
dceři Glindy,
dobré čarodějky z Jihu.*

*... chci trhat až do konce dní
měsíční jablka stříbrná
a zlatá jablka sluneční.
W. B. YEATS*

1

SIRÉNA

Noc co noc jsme daleko od břehu uprostřed studených vod čekali, až přijde mlha, ona nakonec přišla a my promazali mosazné soukolí a zažehli v kamenné věži světlo. Jako dva ptáci na šedivé obloze jsme s McDunnem vysílali signál, nejprve červený, pak bílý a pak zase červený, a snažili se přilákat pozornost osamělých lodí. A když neviděly naše světlo, měli jsme v záloze ještě hlas, mocné, hluboké volání sirény, které chvějivě proráželo cáry mlhy a plašilo racky, jako když se do vzduchu vyhodí balíček karet, a zvedalo vysoké zpěněné vlny.

„Je to tu osamělej život, vid’? Ale už sis zvykl, ne?“ zeptal se McDunn.

„Jo,“ přitakal jsem. „Ale díkybohu máš slušnou vyřídilku.“

„No, zítra jdeš na pevninu ty,“ řekl s úsměvem. „Tančit s hol-kama a pít gin.“

„Na co myslíš, McDunne, když tě tu nechám samotného?“

„Na záhady moře.“ McDunn si zapálil dýmku. Byl studený listopadový večer, čtvrt na osm, oheň plál, lucerna švihala světelným chvostem do dvou set stran a v dlouhém hrdle věže klokotala siréna. Na sto padesát kilometrů podél pobřeží nebylo žádné město, jen silnice se osamoceně táhla mrtvou krajinou k moři, jezdilo po ní pramálo aut, pak tři kilometry studeného moře a naše skála. Lodě tu byly vzácné.

„Na záhady moře,“ zopakoval zamyšleně McDunn. „Víš, že oceán je ta největší sněhová vločka na světě? Prevaluje se a vzdouvá, má tisíce tvarů a barev, žádné dvě nejsou stejné. Zvláštní. Před lety jsem tu byl jednou v noci sám a najednou na hladinu

vyplavaly všechny ryby z celého moře. Něco je zahnal do zátoky, a tak tam jakoby ležely, třepaly se a koukaly, jak je světlo na věži hned červený, hned bílý a pak zase červený a zase bílý, a já v tom světle viděl ty jejich zvláštní očka. Úplně jsem zcepeněl. Byly jako velké paví ocas a zůstaly tam tak až do půlnoci. Potom zase zmizely, najednou byl ten milion ryb pryč, úplně potichu. Myslím, že se připluly poklonit, celou tu dálku až sem. Zvláštní. Představ si, jak ta naše věž asi vypadá z jejich pohledu, dvacet metrů vysoká, bliká z ní světlo boží a hlásí se obludným hlasem. Ty ryby už se pak nikdy nevrátily, ale třeba měly aspoň na chvíli pocít, že se ocitly v boží přítomnosti.“

Otrásl jsem se. Podíval jsem se na rozlehlý šedivý trávník moře táhnoucí se do ničeho a do nikam.

„Hele, moře je plný.“ McDunn nervózně bafal z dýmky a mrkal. Celý den byl napjatý a neřekl proč. „I se všema motorama a takzvanýma ponorkama potrvá deset tisíc století, než staneme na skutečném dně potopených krajů, v tom pohádkovém království, a poznáme opravdovou hrůzu. Jen se nad tím zamysli, tam dole je pořád rok tři sta tisíc před Kristem. My se tu producírovali, troubili na trubky a navzájem si krájeli hlavy i území, a oni zatím žijou dvacet kilometrů pod hladinou moře a zamrzli tam v dobách, který jsou starý jako chvost komety.“

„Jo, je to starej svět.“

„Pojď. Potřebuju ti nahoře něco říct.“

Stoupali jsme po osmdesáti schodech, povídali jsme si, nikam jsme nepospíchali. Nahoře McDunn zhasl, aby se ve skle nic neodráželo. Velké oko majáku bzučelo a bez potíží se otáčelo v namanázané objímce. Siréna houkala pravidelně, každých patnáct sekund.

„Zní to jako nějaký zvíře, co?“ McDunn si pro sebe pokýval hlavou. „Veliký opuštěný zvíře, co volá do noci. Sedí tu a už deset miliard let volá do hlubin, jsem tady, jsem tady, jsem tady. A hlubiny odpovídají, ne že ne. Jsi tu tři měsíce, Johnny, takže bych tě měl na něco připravit. Každý rok touhle dobou,“ řekl a pátravě hleděl do tmy a mlhy, „se k majáku vždycky něco přiblíží.“

„Myslíš ty hejna ryb, jak jsi říkal?“

„Kdepak, tohle je něco jinýho. Odkládal jsem, kdy ti to povím, bál jsem se, že si řekneš, že jsem blázen. Ale dneska už jsem ti to říct musel, protože jestli jsem si to loni dobře napsal do kalendáře, tak to přijde dneska v noci. Do podrobností se pouštět nebudu, musíš to vidět na vlastní oči. Sed' tady a koukej se. Zejtra si klidně můžeš sbalit, jestli budeš chtít, sednout do motorovýho člunu, doplout na břeh a vzít auto, co máš zaparkovaný u mola na výběžku, jet zpátky do toho svýho městečka ve vnitrozemí a v noci si nechávat rozsvíceno, pro mě za mě, nebudu se na nic ptát, nebudu ti to mít za zlý. Už se to stalo třikrát a tohle je poprvý, co je tu se mnou někdo, kdo mi to dosvědčí. Tak čekej a dívej se.“

Uplynula půlhodina a my si jen několikrát cosi pošeptali. Když už nás čekání přestalo bavit, McDunn mi začal líčit některé své nápady. Měl pár vlastních teorií o siréně.

„Jednoho dne před mnoha lety šel kolem muž. Zastavil se na pobřeží, kolem duněl oceán, byla zima, slunce nikde, a řekl: ‚Potřebujeme nějaký hlas, který zavolá přes vodu a varuje loď. Já ho stvořím. Stvořím hlas, který vydá za všečen čas a všechnu mlhu, která kdy byla. Stvořím hlas, který bude, jako když máš v noci vedle sebe prázdnou postel, jako když otevřeš dveře do prázdného domu, jako když stromy na podzim shodí všechny listy. Stvořím zvuk, jako když ptáci s křikem odlétají na jih, jako když listopadový vítr a vlnobití bičují tvrdý, studený břeh. Stvořím zvuk tak jedinečný, že ho nikdo nepřeslechne, a kdo ho uslyší, ten v duchu zapláče, a všichni, kdo ho v městečkách v dálce uslyší, budou rádi, že jsou uvnitř. Stvořím zvuk a k němu přístroj a bude se mu říkat siréna, a kdo ho uslyší, pozná smutek věčnosti a prchavost života.“

Siréna zahoukala.

„Ten příběh jsem si vymyslel,“ pronesl McDunn tiše, „abys pochopil, proč se ta věc každé rok vrací k majáku. Myslím, že přichází na zavolání naší sirény...“

„Ale –“ namítl jsem.

„Pssst!“ okřikl mě McDunn. „Tamhle!“ pohodil hlavou směrem k Hlubinám.

Směrem k věži majáku cosi plavalo.

Jak už jsem říkal, byla to chladná noc. Nahoře na majáku byla zima, světlo se rozsvěcelo a zhasínalo a siréna znovu a znovu volala do valící se mlhy. Nebylo vidět ani moc daleko, ani moc dobře, ale hluboké moře bylo na své noční cestě po Zemi hladké a klidné, mělo barvu šedivého bláta, my dva jsme stáli sami ve vysoké věži a venku, nejprve vzadu v dálce, se udělala vlnka a z ní vlna, jakési vzednutí, bublina a trocha pěny. A pak se nad hladinu studeného moře vynořila hlava, velká a tmavá s obrovskými očima, a po ní krk. A potom nikoli tělo, ale pořád a pořád krk! Hlava vystoupala dobrých dvanáct metrů nad hladinu na štíhlém a krásném tmavém krku. Až pak se nad hladinou objevilo i tělo jako ostrůvek z černého korálu, mušlí a langust. Vzduchem se mihl ocas. Odhadoval jsem, že od hlavy po špičku ocasu mohla ta příšera mít tak dva a půl nebo tři metry.

Něco jsem řekl, nevím co.

„Klid, chlapče, klid,“ pošeptal mi McDunn.

„To je neskutečný!“ vydechl jsem.

„Kdepak, Johnny, to my jsme neskutečný. Tamhle to je skutečný a úplně stejný jako před deseti miliony let. Nezměnilo se to. To my a země se měníme, my jsme neskutečný. My!“

Pomalou a s ohromnou majestátností to plulo daleko vzadu v ledové vodě. Přišla mlha a na okamžik smazala siluetu toho stvoření. V jednom jeho oku se zalesklo to naše obrovité světlo, červené, bílé, červené, bílé, jako vysoko zavěšený kotouč vysílající zprávu v nějaké prastaré šifře. Bylo to stejně tiché jako ta mlha, kterou to plulo.

„To je nějaký dinosaur!“ Přikrčil jsem se a držel se zábradlí u schodů.

„Ano, něco toho druhu.“

„Ale dinosauři vymřeli!“

„Ne, jen se skrývají v Hlubinách. Hluboko, hluboko dole, v těch nejhlubších Hlubinách. To je ti slovo, vid', Johnny? Náramný slovo, spoustu toho říká: Hlubiny. V takovém slově je všechen chlad, všechna tma a hloubka.“

„Co budeme dělat?“

„Dělat? Máme tu práci, nemůžeme odejít. Navíc je bezpečnější tu zůstat než se snažit dostat na člunu na pevninu. Ta věc je velká jako torpédoborec a taky skoro tak rychlá.“

„Ale proč se vrací zrovna sem?“

Hned v následujícím okamžiku jsem se to dozvěděl.

Zahoukala siréna.

A příšera odpověděla.

Přes milion let vody a mlhy přišel křik. Křik tak zmučený a osamělý, že mi rozechvěl mysl i tělo. Příšera volala na naši věž. Siréna zahoukala. Příšera znovu zařvala. Siréna zahoukala. Příšera otevřela obrovskou zubatou tlamu a zvuk, který z ní vyšel, byl zvuk sirény samotné. Osamělý a nesmírný a vzdálený. Zvuk odloučení, bezvýhodného moře, chladné noci a samoty. Takový to byl zvuk.

„Tak co,“ pošeptal mi McDunn, „už víš, proč se vrací?“

Přikývl jsem.

„Celej rok, milej Johnny, ta nebohá příšera leží někde v moři, tisíc kilometrů daleko a možná třicet kilometrů hluboko, a čeká. Je klidně milion let stará. Jen si to představ, čekat milion let, vydržel bys to tak dlouho? Třeba je poslední svého druhu. Myslím, že je to možný. A pak přijdou lidi a postaví tu maják. A dají na něj sirénu a ta houká a houká směrem k místu, kde ses pohroužil do spánku a do moře vzpomínek na svět, kde byly tisíce takových, jako jsi ty, ale teď jsi sám, úplně sám na světě, kterej není pro tebe, na světě, ve kterým se musíš skrývat.“

Ale ta siréna houká znovu a znovu, pořád dokola, a ty se vyhrabeš z bahnitého dna Hlubin, otevřeš oči jako objektivy půlmetrových fotoaparátů a dáš se do pohybu, pomalu, pomaloučku, protože ti na ramenou leží tíha celého oceánu. Ale ta siréna proniká tisíci kilometry vody, její hlas je slabý, ale povědomý a pec v tvém břiše se roztápí a ty začínáš pomalounku stoupat. Sytíš se hejnama tresek a střevlí a mrakama medúz, pomalu stoupáš a podzimní měsíce plynou, nejprve září, to mlhy přicházejí, pak říjen, mlhy přibývají a siréna volá dál, a pak pozdě v listopadu, po mnoha dnech postupného vyrovnávání tlaku, metr dva za hodinu, už jsi

kousek pod hladinou a pořád naživu. Musíš pomaličku, kdyby ses vynořil najednou, roztrhalo by tě to. Takže ti trvá tři měsíce, než se vůbec vynoříš, a pak ještě bůhvíkolik dní plaveš studenou vodou k majáku. A pak jsi tady, Johnny, tam venku, je noc a ty jsi ta největší příšera na celém tomhle zapráskaném světě. A maják tě volá, má dlouhý krk jako ty, trčí vysoko z vody, tělo má taky jako ty, a co je nejdůležitější, hlas má taky jako ty. Už tomu rozumíš, Johnny? Rozumíš tomu?“

Siréna zahoukala.

Nestvůra odpověděla.

Všechno jsem to viděl a znal – milion let osamělého čekání na někoho, kdo se nikdy nevrátí. Milion let samoty na dně moře, to šílené plynutí času tam dole, zatímco na nebi mizeli ptakojestěři, na kontinentech vysychaly močály, byl to čas lenochodů a šavlozubých tygrů, kteří se topili v asfaltových jezírcích, a lidé běhali po kopcích jako bílí mravenci.

Siréna zahoukala.

„Loni,“ vykládal McDunn, „to stvoření plavalo dokolečka dokola, pořád dokola, celou noc plavalo kolem majáku. Nijak zvlášť se nepřiblížilo, asi bylo zmatený. Nebo se možná bálo. A bylo asi trochu našťvaný, když se vleklo takovou dálku. Ale druhé den se mlha zničehonic zvedla, vyšlo slunce a nebe bylo modrý jako obrázek. A ta příšera zase odplavala, pryč z vedra a ticha, a už se nevrátila. Řekl bych, že nad tím celej rok dumala, promýšlela to ze všech možných stran.“

Obluda byla už jen asi sto metrů od majáku a se sirénou na sebe křičely. Světlo z majáku se jí odráželo v očích, oheň a led, oheň a led.

„Takovej už je život,“ prohlásil McDunn. „Vždycky někdo čeká na někoho, kdo se nikdy nevrátí domů. Vždycky někdo někoho miluje víc. A po nějaký době chceš toho druhýho dočista rozcupovat, aby ti už nemohl ubližovat.“

Příšera se řítí k majáku.

Siréna houkala.

„Schválně, co se bude dít,“ odtušil McDunn.

Vypnul sirénu.

Následující minuta ticha byla tak vypjatá, že jsme v proskleném prostoru věže slyšeli, jak nám buší srdce a jak se světlo zvolna otáčí na promazaném soukolí.

Příšera se zastavila a ztuhla. Zamrkala obrovskými očima jako lampy. Tlamu otevřela dokořán. Zadunělo to v ní jako v sopce. Trhla hlavou hned na jednu stranu, hned na druhou, jako by pátrala po zvuku vytrativším se kdesi v mlze. Pohlédla na maják. Znovu to v ní zadunělo. Pak se jí v očích rozhořely plameny. Vzepjala se, začala mocně tlouct do vody a hrnula se k věži, oči plné vzteku a útrap.

„McDunne!“ zvolal jsem. „Spust' sirénu!“

McDunn zápolil se spínačem. Ale i když sirénu zapnul, příšera se vzpínala dál. Zahlédl jsem obrovité tlapy, mezi prsty sápadícími se po věži se zaleskla pavučina rybí kůže. Ohromné oko na pravé straně zmučené hlavy se přede mnou blýskalo jako kotel, do kterého bych se mohl s křikem zřítit. Věž se otřásla. Siréna volala, volala i příšera. Chopila se věže a zuby zaútočila na sklo a to se rozsypalo rovnou na nás.

McDunn mě drapl za paži. „Dolů!“

Věž se houpala, chvěla a začínala povolovat. Siréna i příšera burácely. Napůl jsme klopýtali a napůl padali ze schodů. „Rychle!“

Dolů jsme doběhli právě ve chvíli, kdy se věž řítila směrem k nám. Přikrčili jsme se v malém kamenném sklípku pod schody. Kameny pršely, všechno se tisíckrát otřásl a siréna zničehonic umlkla. Příšera se naplno opřela do majáku. Věž se zřítila. Klečeli jsme s McDunnem, pevně jsme se tiskli a svět kolem nás vybuchovalo.

Pak bylo po všem, zbyla jen tma a moře, které omývalo hrubé kameny.

A ještě jeden zvuk.

„Poslouchej,“ pobídl mě McDunn tiše. „Poslouchej.“

Chvíli jsme čekali. A pak jsem to zaslechl poprvé. Nejprve zvuk, jako když obrovitý vysavač nasává vzduch, a pak nářek, údiv a osamělost toho obrovitého stvoření, které se tyčilo

přímo nad námi, na dosah ruky od našeho sklípku, takže vzduch byl plný jeho nechutného puchu. Příšera se nadechla a zařvala. Věž byla pryč. Světlo bylo pryč. Ta věc, která na ni milion let volala, byla pryč. A příšera otvírala tlamu a z ní vycházely mocné zvuky. Znovu a znovu volala hlasem sirény. A námořníci daleko na moři tu noc nemohli najít světlo a nic neviděli, ale určitě si mysleli: Aha, to bude ten osamělý zvuk z Opuštěné zátoky. Všecko je v pořádku. Obepluli jsme mys.

A tak to šlo celou noc.

Žluté slunce žhnulo, když nás druhý den odpoledne přišli záchraňáři vyprostit ze zavaleného sklepa.

„Zkrátka se to sesypalo,“ pronesl McDunn vážně. „Párkrát se do nás opřely vlny a už to šlo dolů.“ Štípl mě do předloktí.

Nikde nebylo nic vidět. Oceán byl klidný, nebe modré. Jen kameny ze zřícené věže i balvany u břehu byly pokryty zelenou hmotou, která páchla po řasách. Kolem bzučely mouchy. Oceán naprázdno narážel na pobřeží.

Do roka postavili nový maják, ale já už tou dobou pracoval v městčku, byl jsem ženatý a měli jsme pěkný, teplý domek, který na podzim žlutě svítil do tmy, dveře byly zamčené a komín vyfukoval kouř. McDunn se stal pánem nového majáku, postaveného podle jeho požadavků z pevného železobetonu. „Kdyby náhodou,“ říkal.

Nový maják byl hotov právě v listopadu. Jednou pozdě večer jsem k němu zajel, zaparkoval jsem a díval se přes šedivou vodu a poslouchal hlas nové sirény, jednou, dvakrát, třikrát, čtyřikrát. Byla tam v dálce docela sama.

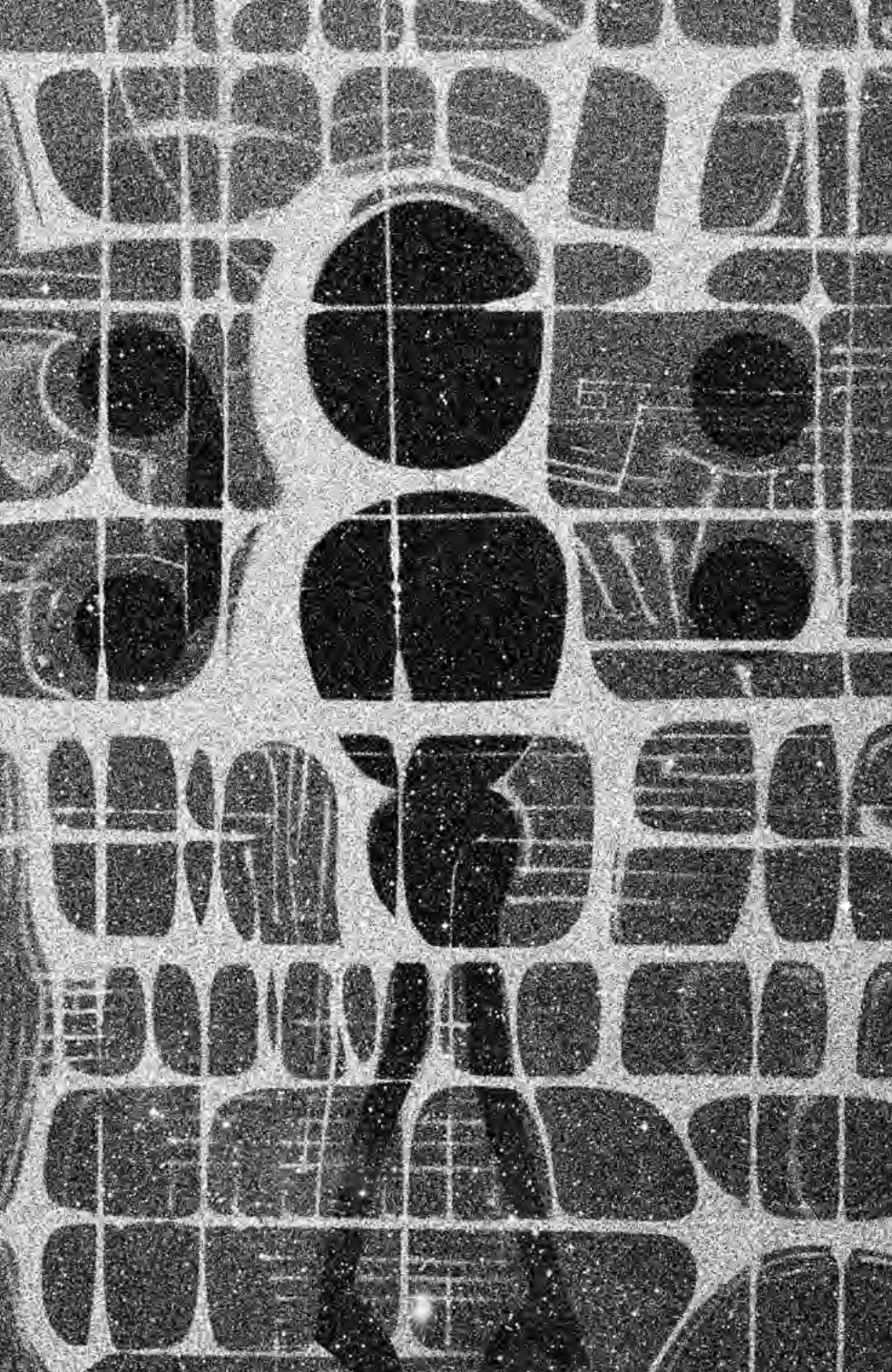
A příšera?

Už se nikdy nevrátila.

„Je pryč,“ prohlásil McDunn. „Vrátila se do Hlubin. Zjistila, že na tomhle světě není možný něco moc milovat. Ponořila se do nejhlubších Hlubin a bude tam čekat další milion let. Chuděra! Čeká tam a čeká a na týhle žalostný planetě se střídají lidi. Čeká a čeká.“

Seděl jsem v autě a naslouchal. Neviděl jsem maják ani světlo v Opuštěné zátocce. Slyšel jsem jen sirénu, jenom tu sirénu. Zněla, jako když volá příšera z hlubin.

Seděl jsem tam a litoval, že nemám, co bych řekl.

2

CHODEC

Vyjít do ticha, jaké bylo ve městě kolem osmé hodiny mlhavého listopadového večera, klást nohy na zprohýbaný asfaltový chodník, překračovat travnaté spáry a s rukama v kapsách chodit mlčícím městem, to byla nejmilejší kratochvíle pana Leonarda Meada. Stával na rohu na křižovatce a díval se dlouhými, měsíčním svitem osvětlenými třídami do čtyř stran a rozhodoval se, kam se vydat, ačkoli to vlastně bylo úplně jedno, psal se rok 2053 a on byl na světě sám, nebo to tak alespoň vypadalo, a když se konečně rozhodl a vybral si cestu, vykročil a vydechoval přitom před sebe obláčky zmrzlého vzduchu jako kouř z doutníku.

Někdy šel několik hodin a mnoho kilometrů a vrátil se domů až kolem půlnoci. A cestou vídal domky a domy s temnými okny a bylo to trochu jako kráčet po hřbitově, kde se za okny objeví jen tu a tam slabounký záblesk světlušky. Tam, kde ještě nebyly zatažené závěsy, se na zdech v místnostech zničehonic zjevovali šediví duchové a tam, kde bylo v domě jako hrobka otevřené okno, bylo slyšet šepot a šelest.

Pan Leonard Mead se zastavil, naklonil hlavu, naslouchal, díval se a pak šel dál a jeho nohy přitom na hrbolatém chodníku nevydávaly vůbec žádný zvuk. Už dávno si moudře zvykl vyrazet na noční procházky v teniskách, neboť když si vzal boty s tvrdou podrážkou, občas ho na cestě doprovázely uštěkané smečky psů, rozsvěcela se světla a objevovaly se tváře a osamělá postava, jeho postava, procházející se časným listopadovým večerem, zburcovala celou ulici.

Toho večera vyrazil směrem na západ, k moři, na něž nebylo vidět. Ve vzduchu byl poctivý mrazík, štípal do nosu a plíce od něj

hořely jako vánoční stromček. Člověk cítil, jak se studené světlo rozsvěcí a zhasíná a větve jsou obtěžkané neviditelným sněhem. Spokojeně poslouchal slabé šoupání svých bot spadáním listů a mezi zuby si tichounce pískal, občas nějaký list zvedl, a když zrovna potkal lampu pouličního osvětlení, prohlížel si v jejím světle jeho kostru a vdechoval rezivý pach.

„Zdravíčko,“ zašeptal všem domům na všech stranách. „Copak dávají na Čtyřce, na Sedmičce a na Devítce? Kam uhánějí ti kovbojové? A vidím za kopcem správně kavalérii, pospíchající na pomoc?“

Ulice byla dlouhá, klidná a liduprázdná a pohyboval se po ní jen jeho stín jako stín dravce, který letí nad krajinou. Když zavřel oči a zůstal stát úplně bez hnutí, dovedl si sám sebe představit v zimním bezvětrí holé arizonské pouště, na tisíce kilometrů ani jeden dům a společnost mu dělají jen vyschlá říční koryta.

„Kolik asi máme hodin?“ zeptal se domů a mrkl na hodinky na zápěstí. „Půl deváté? Čas na deset různých vražd? Vědomostní soutěž? Revue? Na komika, co padá z pódia?“

Opravdu se z toho měsíčně bílého domu ozval tlumený smích? Zaváhal, ale nic dalšího se nedělo, a tak šel dál. Na mimořádně nerovném úseku chodníku zakopl. Asfalt se tu ztrácel pod květinami a trávou. Deset let takhle chodí, ve dne v noci, nachodil tisíce kilometrů a za celou dobu nepotkal žádného jiného chodce.

Došel na čtyřlístek křižovatky. Protínaly se na ní dva hlavní průtahy městem, ale bylo tu úplně ticho. Přes den se tudy s rachotem řítily auta, benzinové pumpy byly otevřené a obrovští brouci šelestili a ustavičně zápolili o pozice jako zlatohlávci a jejich výfuky s brbláním vypouštěly slabou vůni, která odplouvala kamsi do dálky. Ale teď byly i tyhle dopravní tepny jako řeky za sucha, kamenité koryto zalité jen měsíčním svitem.

Odbočil do vedlejší ulice a obloukem zamířil zpátky domů. Byl asi blok od cíle, když zničehonic zpoza rohu vyjelo auto a vrhlo na něj ostrý bílý kužel světla. Stál jako zcepenělý, trochu jako noční můra, kterou záře nejprve omráčí a pak vábí k sobě.

Zavolal na něj kovový hlas:

„Stůjte. Zůstaňte na místě! Ani se nehňte!“

Zastavil se.

„Ruce vzhůru!“

„Ale –“ namítl.

„Ruce nahoru! Nebo budeme střílet!“

Policie, pochopitelně, ale to byla vzácnost, nevídaná věc. Ve třímilionovém městě přece zbývalo jediné policejní auto, nebo ne? Už loni, ve volebním roce 2052, policejní sbor snížil stav ze tří aut na jedno. Zločin byl na ústupu, policie nebyla potřeba, až na tohle osamělé auto, které se potulovalo prázdnými ulicemi.

„Jak se jmenujete?“ zašeptalo auto kovově. Na muže uvnitř přes ostré světlo z jeho očí neviděl.

„Leonard Mead,“ řekl.

„Nahlas!“

„Leonard Mead!“

„Živnost nebo zaměstnání?“

„Asi by se řeklo, že jsem spisovatel.“

„Takže bez zaměstnání,“ odvětilo policejní auto jakoby samo pro sebe. Světlo ho drželo na místě jako muzejní exponát se špendlíkem vraženým v hrudi.

„Dalo by se to tak říct,“ přisvědčil pan Mead. Roky nic nenapsal. Časopisy ani knihy se už neprodávaly. Všechno se teď v hrobkách domů odehrává po nocích, pomyslel si a dál přitom rozvíjel své představy. V hrobkách s mihotavým neduživým světlem televizních obrazovek seděli lidé jako mrtvoly, na tváře jim dopadalo šedivé či pestrobarevné světlo, ale vlastně se jich vůbec nedotýkalo.

„Bez zaměstnání,“ zasyčel fonografový hlas. „Co děláte venku?“

„Chodím,“ odpověděl Leonard Mead.

„Chodíte!“

„Prostě chodím,“ řekl stroze a cítil, že se tváří studeně.

„Chodíte? Prostě chodíte?“

„Ano prosím.“

„A kam jste měl namířeno? A proč?“

„Na vzduch. Chtěl jsem něco vidět.“

„Bydliště!“

„South Saint James Street číslo jedenáct.“

„A máte doma vzduch? Máte v domě klimatizaci, pane Meade?“

„Ano.“

„A máte v domě okno, ze kterého je vidět?“

„Ne.“

„Ne?“ Nastalo praskavé ticho, které samo o sobě znělo jako obvinění.

„Jste ženatý, pane Meade?“

„Ne.“

„Není ženatý,“ řekl policejní hlas za ostrým kuželem světla. Vysoko na jasné obloze mezi hvězdami svítil měsíc a domy byly šedivé a tiché.

„Nikdo mě nechtěl,“ řekl s úsměvem Leonard Mead.

„Mluvte, jen když jste tázán!“

A tak Leonard čekal uprostřed studené noci.

„Vy prostě jen chodíte, pane Meade?“

„Ano.“

„Ale nevysvětlil jste, za jakým účelem.“

„Vysvětlil. Šel jsem na vzduch, chtěl jsem něco vidět a prostě chodit.“

„Děláte to často?“

„Už léta každý večer.“

Policejní auto stálo uprostřed ulice a v jeho rádiovém hrdle to tiše bzučelo.

„Dobrá, pane Meade,“ řeklo auto.

„Je to všechno?“ zeptal se zdvořile.

„Ano,“ řekl hlas. „Pojďte.“ Následoval vzdech a lupnutí. Zadní dveře auta se prudce otevřely. „Nastupte si.“

„Počkejte, já jsem přece nic neudělal!“

„Nastupte.“

„Já protestuju!“

„Pane Meade.“

Najednou šel jako opilý. Když míjel přední okénko auta, nahlédl dovnitř. Jak čekal, na předním sedadle nikdo neseděl, auto bylo prázdné.

„Nastupte.“

Položil ruku na dveře a díval se na zadní sedadlo, které vypadalo jako malá cela, maličké černé vězení s mřížemi. Uvnitř to páchlo nýtovanou ocelí a také silnou dezinfekcí. Páchlo to přes-
příliš čistě, tvrdě a kovově. Nebylo tu pranic měkkého.

„Škoda že nemáte manželku, ta by vám to jistě dosvědčila,“ pronesl kovový hlas. „Jenže –“

„Kam mě povezete?“

Auto zaváhalo, nebo spíš tichounce zapředlo a cvaklo, jako by se kdesi pod elektronickými očima střídaly děrované kartičky s informacemi. „Do Psychiatrického centra pro výzkum regresivních tendencí.“

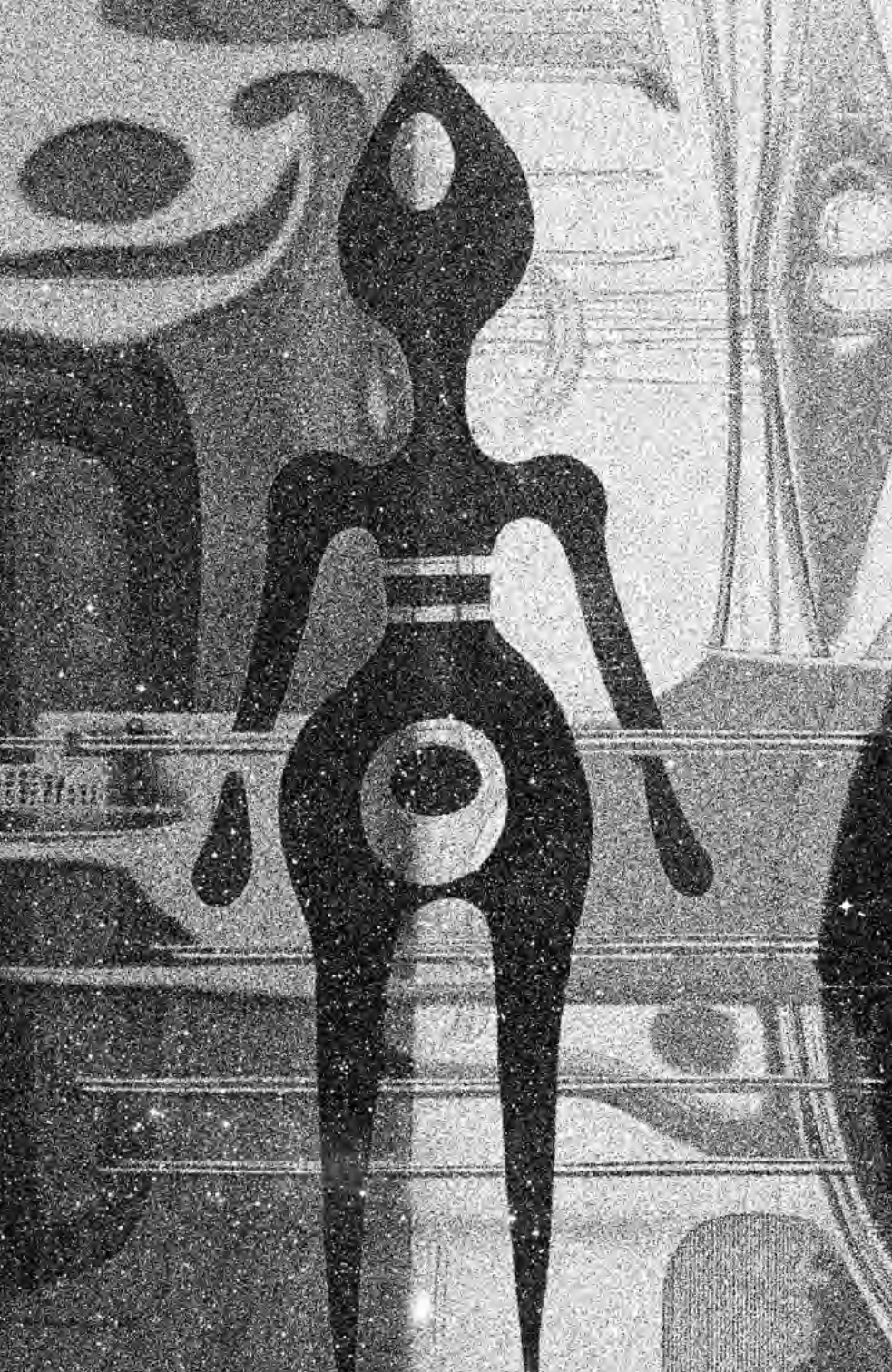
Nastoupil. Dveře se za ním tiše zabouchly. Policejní auto se rozjelo nočními ulicemi a na cestu si svítilo tlumenými světly.

Po chvíli minuli jeden dům v jedné ulici, byl to jen jeden dům z celého setmělého města, ale v tomhle domě všechna elektrická světla jasně svítila, každé z oken jako křiklavě žluté hranaté sví-
tidlo, vyzařující teplo do studené tmy.

„To je můj dům,“ řekl Leonard Mead.

Nikdo mu neodpověděl.

Auto projíždělo vyschlými koryty ulic a pak dál a pryč, až nechalo prázdné ulice s prázdnými chodníky za sebou a pak už se v mrazivé listopadové noci vůbec nic nepohnulo a neozval se ani hlásek.

3

DUBNOVÁ ČARODĚJNICE

Vzduchem nad údolími, pod hvězdami, nad řekou, rybníkem a cestou letěla Cecy. Neviditelná jako čerstvý jarní vítr, svěží jako vůně jetele, která navečer stoupá z polí. Plachtila vzduchem s holubicemi hebkými jako bílý hermelín, zastavovala v korunách stromů a přebývala v květech, z nichž pršely okvětní plátky, když foukl vítr. Posedávala v limetkově zelenavé mlze, chladivé jako máta u třpytivé tůně. Pobíhala v rozježeném psovi a její štěkot se odrážel od stodol v dálce. Žila v čerstvé dubnové trávě, ve sladké průzračné tekutině vyvěrající z půdy čpící pižmem.

Je jaro, pomyslela si Cecy. Večer budu ve všem živém na celém světě.

Ted' obývala cvrčky na vyasfaltovaných silnicích a perlila se s rosou na kovové brance. Její pohotová a bystrá mysl se nesla s illinoiským větrem a nikdo ji neviděl. Právě toho večera jí bylo přesně sedmnáct.

„Chci být zamilovaná,“ řekla.

To bylo u večere. Rodiče na ni vyvalili oči a celí zkoprněli. „Trpělivost,“ poradili jí. „Pamatuj, že jsi mimořádná. Celá naše rodina je zvláštní a mimořádná. Nemůžeme se mísit ani brát s obyčejnými lidmi. Přišli bychom o své magické schopnosti. Nechceš přece přijít o schopnost cestovat kouzlem, nebo ano? Tak buď opatrná. Dávej si pozor!“

Jenže před večerí si Cecy nahoře v pokoji nanasla na krk parfém a celá rozechvělá a nervózní se natáhla na postel s nebesy a nad Illinois vyšel mléčně bílý měsíc a proměnil řeky ve smetanu a silnice v platinu.

„Ano,“ vzdychla. „Jsem ze zvláštní rodiny. Přes den spíme a v noci létáme s větrem jako černí papíroví draci. Když se nám zachce, prospíme zimu s krtky v teplé zemi. Můžu žít v čemkoli – v oblázku, krokusu či kudlance. Můžu opustit své tuctové kostnaté tělo a vyslat svou duši do dálky za dobrodružstvím. Teď!“

Vítr ji sebral a nesl ji přes pole a louky.

Viděla teplá jarní světélka v domcích a farmy zářící v odstínech soumraku.

Když už se nemůžu zamilovat sama, protože jsem tuctová a zvláštní, tak budu zamilovaná skrz někoho jiného, pomyslela si.

Před jednou z farem tahala tmavovlasá dívka, sotva devatenáctiletá, uprostřed jarní noci z hluboké studny vodu. Zpívala si.

Cecy se jako zelený list snesla do studny. Ležela tu v měkkém mechu a dívala se do studené tmy. Potom svižně zatékala, byla z ní neviditelná améba. A pak kapka vody! Konečně ucítila, jak ji dívka v chladném hrnku zvedá ke svým teplým rtům. Do noci se ozvalo tiché polykání.

Cecy se dívala dívčinýma očima.

Vstoupila do temné hlavy a zářivýma očima se dívala na ruce, které tahaly za hrubé lano. Lasturami uší naslouchala světu té dívky. Jejimi jemnými nosními dírkami cítila celý vesmír a vnímala, jak v ní buší to jedinečné srdce. Cizí jazyk se dal do pohybu zpěvem.

Jestlipak ví, že tu jsem? pomyslela si Cecy.

Dívka vyjekla. Zadívala se na ztemnělá luka.

„Kdo je tam?“

Ticho.

„To byl jen vítr,“ zašeptala Cecy.

„Byl to jen vítr.“ Dívka se sama sobě zasmála, ale otrásla se.

Měla moc dobré tělo. Uvnitř se skrývaly štíhlé kosti z té nejlepší slonoviny zakulacené masem. Její mozek byl v temnotě hlavy jako růžová čajová růže a v ústech cítila chuť vína. Rty pevně přiléhaly k bělostným zubům, nad očima se světu divilo úhledně klenuté obočí a o mléčně bílou šiji se jí ve větru otíraly jemné, hebké vlasy. Předívo pórů bylo drobné a těsné. Nos se zvedal

k měsíci a tváře svítily jako malé ohýnky. Tělo přecházelo z jednoho pohybu do druhého lehounce jako pírkó a jako by si neustále zpívalo. Být v tomhle těle, v téhle hlavě, bylo jako hovět si v hořícím krbu, přebývat v předení spící kočky nebo se nechat unášet teplou vodou v potoce, která proudila nocí do moře.

Tady se mi bude líbit, pomyslela si Cecy.

„Co to?“ otázala se dívka. Jako by zaslechla nějaký hlas.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se Cecy opatrně.

„Ann Learyová.“ Dívka sebou trhla. „Propána, proč to říkám nahlas?“

„Ann. Ann,“ zašeptala Cecy. „Ann, ty se zamiluješ.“

Jako v odpovědi na ta slova se od silnice ozvalo mocné burácení, rachot a praskání kol na šterku. Na koňském povozu sem přijel urostlý muž, otěže držel v obrovitých rukou vysoko a jeho úsměv svítil přes celý dvůr.

„Ann!“

„To jsi ty, Tome?“

„A kdo by to asi byl?“ Seskočil z vozu a přivázal otěže k plotu.

„Nemluvím s tebou!“ Ann se otočila na patě, až voda vyšpláchla z kbelíku.

„Ne!“ zvolala Cecy.

Ann ztuhla. Pohlédla na kopce a první jarní hvězdy. Dívala se na muže jménem Tom a Cecy ji přiměla upustit kbelík.

„Podívej, co jsi způsobil!“

Tom doběhl k ní.

„Podívej, co jsem kvůli tobě udělala!“

Se smíchem jí otíral boty kapesníkem.

„Zmiz odsud!“ Nakopla ho do rukou, ale on se znovu zasmál a Cecy, která ho teď pozorovala ze vzdálenosti několika kilometrů, viděla, jak otáčí hlavu, jak velkou má lebku, viděla jeho rozšířené nosní dírky, rozzářené oči, široká ramena a silné ruce, jak velmi jemně zacházejí s kapesníkem. Cecy shlížela z tajného podkroví té krásné hlavy a pak trhla za neviditelný měděný břichomluvecký drátek a ta pěknoučká ústa se otevřela: „Děkuju!“

„Takže ty nejsi úplně nevychovaná?“ Ruce mu voněly usní, z oblečení mu do něžného nosu stoupal pach koní a Cecy se daleko, předaleko nad noční krajinou a rozkvetlými loukami zavrtila, jako když leží v posteli a něco se jí zdá.

„Do toho ti nic není!“ odsekla Ann.

„Ššš, mluv s ním hezky,“ řekla Cecy. Pohnula Anninými prsty směrem k Tomově hlavě, ale Ann strhla ruku zpátky.

„Zešilela jsem!“

„To je pravda,“ přikývl a vyjeveně se přitom usmíval. „Ty ses mě chtěla dotknout?“

„Já nevím. A vůbec, jdi pryč!“ Tváře jí svítily růžovými uhlíky.

„Proč jsi neutekla? Přece tě tu nedržím.“ Tom vstal. „Rozmyslela sis to? Půjdeš se mnou dneska večer tancovat? Je to zvláštní příležitost. Pak ti povím proč.“

„Ne,“ řekla Ann.

„Ano!“ křikla Cecy. „Nikdy jsem netancovala. Chci tančit. Nikdy jsem na sobě neměla dlouhé šaty, co při pohybu šustí. Moc bych to chtěla. Chci protancovat celou noc. Nikdy jsem nepoznala, jaké to je, když žena tančí. Otec s matkou mi to nikdy nedovolili. Psy, kočky, sarančata, listy i všechno ostatní na světě jsem už poznala, ale ženu na jaře, o takovéhle noci, jsem nikdy nepoznala. Prosím tě, prosím, musíme jít tancovat!“

Rozprostírala jí své myšlenky v hlavě jako prsty v nové rukavici.

„Ano,“ řekla Ann Learyová. „Půjdu. Nevím proč, ale na tu tancovačku s tebou dneska půjdu, Tome.“

„A teď dovnitř, rychle!“ zvolala Cecy. „Musíš se umýt, říct to rodičům, nachystat a vyžehlit si šaty, šup šup, utíkej do svého pokoje.“

„Mami,“ řekla Ann, „já jsem si to rozmyslela!“

Vůz uháněl po silnici pryč a v pokojích na farmě to mezitím ožilo, na kamnech se hrála voda na koupel a žehlička na šaty a kolem pobíhala matka s vějířem vlásenek v ústech. „Co to do tebe vjelo, Ann? Vždyť Toma nemáš ráda!“

„To je pravda.“ Ann se ve všem tom horečném chystání zarazila.

Ale je jaro! pomyslela si Cecy.

„Je jaro,“ řekla Ann.

A je krásná noc na tancování, pomyslela si Cecy.

„... na tancování,“ zamumlala Ann Learyová.

Záhy už byla ve vaně a na bílých tuleních ramenou a v podpaží jí pěnilo mýdlo a maso teplých prsou se jí prohýbalo pod rukama a Cecy jí pohybovala pusou, nutila ji k úsměvu a poháněla ji dál. Nesmí ani na chvíli polevit nebo zaváhat, jinak se celé tohle loutkoherecké představení zhroutí. Ann Learyová musí zůstat v pohybu, dělat, konat, umýt se tu, namydlit se onde a pak ven! Utřít se ručníkem. A teď parfém a pudr!

„Hej!“ Ann zachytila v zrcadle svůj odraz, celý bílý a růžový jako lilie a karafiáty. „Kdo ty dneska večer vlastně jsi?“

„Jsem sedmnáctiletá dívka.“ Cecy se dívala jejíma fialkovými očima. „Nevidíš mě. Víš, že jsem tu?“

Ann Learyová zavrtěla hlavou. „Že já jsem propůjčila své tělo dubnové čarodějnici?“

„Jsi blízko, velmi blízko!“ zasmála se Cecy. „A teď šup, oblékat.“

Ten krásný pocit, když se pěkné oblečení navléká na dobře rostlé tělo. A pak zvolání zvenčí.

„Ann, Tom je tady!“

„Řekni mu, ať počká.“ Ann si zničehonic sedla. „Vyříd' mu, že na žádnou tancovačku nejdu.“

„Cože?“ podivila se matka těsně za dveřmi.

Cecy se s trhnutím probírala. To bylo osudové uvolnění, osudový okamžik, kdy na malou chvíli opustila Annino tělo. Zaslouchla v dálce klapot koňských kopyt a povoz rachotící měsícem zalitou jarní krajinou. Na vteřinu se zamyslela nad tím, že by našla Toma a usadila se mu v hlavě, aby viděla, jaké to je, být dvaadvacetiletý muž o takovémhle večeru. A tak rychle vyrazila přes vřesoviště, ale teď vlétla zpátky jako pták do klece a tloukla sebou v hlavě Ann Learyové.

„Ann!“

„Řekni mu, ať jde pryč!“

„Ann!“ Cecy se usadila a rozprostřela své myšlenky.

Jenže Ann už byla rozjetá a k nezastavení. „Ne, nenávidím ho!“

Neměla jsem odcházet, ani na chvíli. Cecy vlévala svou duši do rukou mladé dívky, do jejího srdce i hlavy, pomaloučku, polehoučku. *Vstaň*, pomyslela si.

Ann si stoupla.

Oblékni si kabát!

Ann si oblékla kabát.

A teď jdi!

Ne! pomyslela si Ann Learyová.

Šlapej!

„Ann,“ ozvala se matka. „Nenechávej už Toma čekat ani minutu. Přestaň hloupnout a koukej vylézt. Co to do tebe vjelo?“

„Nic, mami. Dobrou noc. Vrátime se pozdě.“

Ann a Cecy spolu vyběhly ven do jarního večera.

Sál plný zvolna tančících holubů, za nimiž se táhlo hebké načepýřené perí, sál plný pávů, sál plný duhových očí a světel. A uprostřed toho všeho se dokola točila a točila Ann Learyová.

„Je to ale moc hezký večer,“ povídá Cecy.

„Je to moc hezký večer,“ řekla Ann.

„Jsi divná,“ odvětil Tom.

Hudba je unášela přítím, pluli na řece písni. Splývali, pohupovali se, klesali pod hladinu, vynořovali se a lapali po dechu, drželi jeden druhého jako dva topící se lidé a pak vířili, šeptali a vzdychali do rytmu písňe „Beautiful Ohio“.

Cecy si broukala. Ann pootevřela rty a vyšla z nich hudba.

„Ano, jsem divná,“ řekla Cecy.

„Jsi taková jiná než jindy,“ řekl Tom.

„Ano, dneska ano.“

„Nejsi ta Ann Learyová, kterou znám.“

„Ne, to ne, ani trochu,“ zašeptala Cecy na kilometry a kilometry daleko. „Vůbec to nejsem já,“ říkaly ty rty, jimiž pohybovala.

„Mám strašně zvláštní pocit,“ pokračoval Tom.

„Z čeho?“

„Z tebe.“ Držel ji a vedl a díval se do její rozzářené tváře a cosi v ní hledal. „Máš něco v očích,“ řekl. „A nevím, co to je.“

„Nevidíš náhodou mě?“ zeptala se Cecy.

„Vidím v nich trochu tebe, Ann, a trochu taky ne.“ Tom s ní opatrně otáčel a tvářil se přitom rozpačitě.

„Ano.“

„Proč jsi se mnou šla?“

„Já nechtěla.“

„Tak proč?“

„Něco mě přimělo.“

„A co?“

„To nevím.“ Annin hlas zněl mírně nepřičetně.

„Ale no tak, tiše, tiše,“ zašeptala Cecy. „Tiše, stačí. Hezky se toč.“ Šepotali a šustili, stoupali a klesali temnou místností a hudba je poháněla a roztáčela.

„Ale nakonec jsi šla,“ řekl Tom.

„To je pravda,“ připustila Cecy.

„Pojď.“ Zlehka s ní vytančil z otevřených dveří a tiše ji vedl pryč od sálu a hudby a lidí.

Vylezli na vůz a posadili se.

„Ann,“ řekl a celý roztřesený ji vzal za ruce. „Ann.“ Ale jak to vyslovil, vůbec to neznělo jako její jméno. Každou chvíli se díval do její bledé tváře a zrovna teď měla zase oči dokořán. „Dřív jsem tě miloval, to ty víš,“ řekl.

„Vím.“

„Ale ty jsi byla odjakživa přelétavá a já nechtěl, abys mi ublížila.“

„To je jenom dobře, jsme ještě hodně mladí,“ odvětila Ann.

„Ne, totiž, chci říct, že mě to mrzí,“ ozvala se Cecy.

„Cože chceš říct?“ Tom svěsil ruce a ztuhl.

Byla vlhá noc a vzduch kolem nich byl plný zemitého pachu hlíny a čerstvě zelené stromy šustily a trásly listím.

„Já nevím,“ řekla Ann.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zlatá jablka sluneční.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.